

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 11C/359/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226159
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kumová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3112226159.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Vierou Kumovou v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35807598, právne zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie 175,00 € a iné s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žaloba sa zamieťa.
- II. Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.
- III. Žalobkyni sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobkyňa sa žalobou, doručenu tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, domáhala proti žalovanej zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 175,00 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 663,84 € z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Uviedla, že Okresný súd Trenčín ako exekučný súd prijal žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podanú ňou zvoleným exekútorom vo veci dlžníka (povinného) B. C. pod pridelenou sp. zn. súdneho exekútora EX XXXXX/XXXX (správne EX XXX/XXXX). Exekučný súd následne vydal poverenie na vykonanie exekúcie pod číslom 5309*XXXXXX. Žalobkyňa následne pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísala dňa 02.09.2010 a podala postupom podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, pričom legitímne očakávala, že súd jej svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite, t.j. že dôjde k reálnej zmene súdneho exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Nestalo sa tak, i keď podaný návrh spĺňal všetky zákonné formálne i materiálne podmienky. Pri tom pri rozhodovaní o zmene exekútora je založená zákonná povinnosť rozhodnúť do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného. Súd však v tejto lehote nerozhodol o ňom podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného v čase podania návrhu, a to napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Exekučný súd rozhodol o návrhu po uplynutí zákonnej lehoty a bol bezdôvodne nečinný viac ako 385 dní. Žalobkyňa sa dozvedela o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jej práv a spôsobenej škody, po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 22.09.2011 o zmene súdneho exekútora (skutkový dej bol zavŕšený doručením uznesenia). Žalobkyňa požadovala majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím exekučného súdu o nej. V tomto období vynaložila na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných

výkonov svojich zamestnancov s pomocou informačného systému sumu 70,00 €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,00 €, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom sumu 50,00 € a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, ako aj na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,00 €. Celkovo vynaložila márne sumu 175,00 €. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadovala žalobkyňa z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie v stanovenej lehote bez zbytočných prieťahov nepovažovala za dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa jej názoru dôsledkom nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobkyne. Márnym plynutím času boli totiž reálne ohrozené legitímne očakávania žalobkyne, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a že dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jej pohľadávky. Došlo aj k vyvolaniu nasledovných rizík neskorým ukončením procedúry zmeny exekútora: a) k zániku povinného, b) k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a c) k insolvenčii povinného. Ako ďalšie dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy uviedla taktiež neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, zbytočným a právne nezdôvodniteľným časovým omeškaním došlo rovnako k zániku plánovaných podnikateľských aktivít žalobkyne a vzniku neistoty v plánovaní ďalších podnikateľských postupov a aktivít. Žalobkyňa si uplatňovala primeranú náhradu nemajetkovej ujmy podľa doterajších rozhodnutí Ústavného súdu SR v priemernej výške cca 663,88 € (20.000,00 Sk) za rok, čo je 55,32 € za mesiac. V prejednávanej veci žiadala náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 663,88 € (663,88 € : 55,32 € = omeškanie exekučného súdu v trvaní 385 dní). Žalobkyňa podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len "Zákon č. 514/2003 Z.z.") písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody, avšak do podania žaloby žalovaná pozitívne nereagovala. Žalobkyňa žiadala aj náhradu trov konania.

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 06.06.2013 č. k. 11C/359/2012-21 bola žaloba zamietnutá a žalovanej nebola priznaná náhrada trov konania.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.05.2014 č. k. 6Co/648/2013-43 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dôvodom na zrušenie rozsudku okresného súdu bola vada konania spočívajúca v nespĺnení povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p., ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných O.s.p. a porušil ich právo na spravodlivý súdny proces v intenciách čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. V závere dodal, že v novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Po vrátení veci okresný súd nariadil termín pojednávania na deň 18.09.2014 s tým, že si v rámci doručovania predvolania splnil poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Účastníci konania sa na pojednávanie nedostavili, hoci boli riadne a včas predvolaní. Svoju neúčasť ospravedlnila len žalovaná. Žalobkyňa žiadala pojednávanie zrušiť z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a namietala opätovnú zaujatosť tunajšieho súdu. Poukázala na podanie ústavnej sťažnosti voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne o tom, že zákonná sudkyňa v tejto veci nie je vylúčená z jej prejednávania a rozhodnutia. Z nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 12.09.2013 sp. zn. II. ÚS 436/2013-11 však bolo zistené, že o sťažnosti žalobkyne bolo už rozhodnuté tak, že bola odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR. Súd preto na námietku zaujatosti z tých istých dôvodov, o ktorej už bolo rozhodnuté odvolacím súdom, podľa § 15a ods. 4 O.s.p. neprihliadal. Súd tak dôvod neúčasti žalobkyne na pojednávaní neuznal za ospravedlniteľný. Pri tom účasť účastníka konania na pojednávaní je jeho právom, ktoré v danom prípade nebolo využité. Súd posudzoval žiadosť žalobkyne o odročenie pojednávania v súvislosti s uplatňovaným procesným právom a ak sa žalobkyňa na pojednávanie nedostavila a nepresvedčila sa tým, či súd vyhovie alebo nevyhovie jej žiadosti o odročenie, musí znášať sama aj následky svojej neprítomnosti. Preto súd vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov, pričom prihliadol na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Žalovaná vo vyjadrení k žalobnému návrhu žiadala tento v celom rozsahu zamietnuť, pretože žalobkyňa nepreukázala splnenie základných zákonných podmienok potrebných na priznanie náhrady škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázala na nedostatky žaloby, resp. jej zmatečnosť, taktiež nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalobkyňa nepriložila ani jeden relevantný dôkaz. Žalobkyňa síce uviedla časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sama. Nie je pravdou, že žalobkyňa nemá vedomosť o spisových značkách ňou uvádzaných exekučných konaní, pretože jej boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora. Neoznačenie spisovej značky, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobkyne na porušenie ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (napr. II. ÚS 211/2012, IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012). Žalobkyňa v danom prípade neoznačila titul nároku na náhradu škody, pričom namieta "nezákonné konanie" v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Z takto formulovanej žaloby nie je teda jednoznačne jasné, na základe akého titulu si uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tieto tituly prelínajú a žalobkyňa jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. Čo sa týka prieťahov, žalobkyňa neuvádza žiadne kroky, ktoré podnikla na odstránenie neželaného stavu, t.j. či využila možnosť podania sťažnosti predsedovi súdu na zbytočné prieťahy v konkrétnom konaní, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Žalovaná tiež poukázala na to, že žaloba bola podaná na súde skôr, ako uplynula 6-mesačná lehota na predbežné prerokovanie písomného nároku na náhradu škody, stanovená v § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., keď poškodený má právo domáhať sa náhrady škody až po uplynutí týchto 6 mesiacov od prijatia jeho žiadosti (prvé žiadosti žalobkyne o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody boli doručené žalovanej dňa 23.04.2012), preto je nárok na súde predčasne uplatnený. Žalovaná poukázala na to, že napriek výzvam na doplnenie žiadosti žalobkyňa neposkytla nijakú súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmarila akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať oprávnenosť jej nároku na náhradu škody, a preto žalovaná ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a/ Zákona č. 514/2003 Z.z. nárok žalobkyne nepovažuje za predbežne prerokovaný. Zákon č. 514/2003 Z.z. zároveň ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom splnené musia byť všetky tri podmienky súčasne (kumulatívne). Pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote žalovaná poukazuje na ustanovenie § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. v znení Zákona č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu, spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pričom žalobkyňa dosiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladanej v tomto ustanovení, nepredložila. K otázke nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote žalovaná uviedla, že všeobecným predpokladom na zmenu exekútora je návrh oprávneného na zmenu exekútora spolu s uvedením exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. Žalovaná pripúšťa, že v niektorých jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávnenej (žalobkyne) na zmenu exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehote od doručenia takejto žiadosti, najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť. V takých prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobkyne na zmenu exekútora. Žalobkyňa zároveň nebránilo nič v tom, aby využila účinný prostriedok nápravy, ktorým by bolo bezpochyby podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ak žalobkyňa tento prostriedok nevyužila, zanedbala tak svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keďže si nepočínala tak, aby nedošlo ku škode na jej majetku. Žalovaná poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prieťahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom a lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne

okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00). Vzhľadom na povahu úkonu (rozhodnutie o zmene exekútora), zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobkyne i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora), nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy, a teda nesprávny úradný postup. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudského práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobkyňa si ale vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov nespĺnila povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania, a teda žalovaná nepovažuje existenciu prieťahov za preukázanú. Zároveň tiež otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať len Ústavný súd SR v súlade so svojou ustálenou judikatúrou. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, keď by mohla nastať aj situácia, že postup súdu vyššieho stupňa by bol preskúmaný súdom nižšieho stupňa. S poukazom na právnu úpravu žalovaná uviedla, že možno preto uzavrieť, že súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR. V tejto súvislosti žalovaná dala do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 03.10.2012 sp. zn. I. ÚS 476/2012, ktorým ústavný súd rozhodoval o sťažnostiach žalobkyne a konštatoval, že o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05)... Ústavný súd zastáva názor, že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama osebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľky, resp. že doba konaní vedených okresným súdom ... zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa § 6 ods. 1 dohovoru takým spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03). Zároveň v súlade s ustanovením § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. žalovaná vznesla námietku premlčania uplatnených nárokov, v ktorých k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v období pred 23.04.2009, z dôvodu uplynutia zákonom stanovenej 3-ročnej premlčacej doby na uplatnenie práva. Žalobkyňa sa v žalobe okrem iného domáha náhrady materiálnej škody v paušálnej sume 175,00 €. Podľa názoru žalovanej ale žalobkyňa nepreukázala existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Žalobkyňa doposiaľ neunesla bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizovala, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň žalovaná zastáva názor, že žalobkyňou uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného (skutočnú škodu), ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové, nakoľko spoločnosť poskytujúca spotrebiteľské úvery k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Žalobkyňa si zároveň uplatňuje neprimerané čiastky za administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, najmä s ohľadom na to, že väčšina uvádzaných zaslaných žiadostí sa mohla hospodárnejšie vykonať aj elektronicky. Od povinnosti riadne škodu preukázať žalobkyňa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného

tajomstva či dôverných informácií, ktorými odôvodňuje nesplnenie dôkaznej povinnosti. Žalobkyňa sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pomernej výške k čiastke 663,88 € (na rok) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie. K tomuto žalovaná uviedla, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému preskúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 € je nesprávna úvaha. Navyše pri rozhodovaní ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre žalobkyňu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ďalej žalovaná poznamenala, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/675/2011). Žalobkyňa uviedla aj zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ale tieto bližšie nekonkretizovala a tiež nespresnila, v čom a ako situácia ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy. Žalobkyňa zjavne opomenula, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať aj to, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Uvedené zo žaloby nevyplýva, a preto žalovaná nemá za preukázaný ani vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Žalovaná poukázala na ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 17 ods. 2, ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., pričom so zohľadnením týchto ustanovení nie je možné priznať žiadnu náhradu nemajetkovej ujmy ani za situácie, ak by boli inak splnené predpoklady zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, a to pri zohľadnení podnikateľskej činnosti žalobkyne a povedomí, ktoré má žalobkyňa v súvislosti s podnikaním vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľov a je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobkyne na trhu spotrebiteľských úverov. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/kb D (2010) 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi SR pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikaním žalobkyne dostala sťažnosti od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, kde sa poukazyvalo na neprijateľné podmienky, súvisiace najmä s nákladmi na úver vo výške takmer 100%, ktoré tvoria poplatky na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, sankcie pri nesplnení záväzku vo výške 91,25% ročne a pod. Žalobkyňa je vnímaná verejnosťou ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobkyne považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ak si uplatňuje náhradu škody voči štátu, ktorá mala vzniknúť práve pri negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobkyne. V zhrnutí svojho vyjadrenia žalovaná uviedla, že žalobkyňa nepreukázala podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu a to, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala vznik ani výšku majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, a preto neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Žalovaná má za to, že žalobkyňa si stav, v ktorom sa ocitla, zavinila sama, spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a najmä v súčasnosti je zrejmé, že žalobkyňa si uplatňuje ničím neodôvodnené a nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody, alebo nemajetkovej ujmy. Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením žaloby, obsahu úradného záznamu zo dňa 17.09.2014 ohľadom exekučného spisu, pričom zistil tento skutkový stav veci:

Okresnému súdu Trenčín bola dňa 30.08.2006 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Pavla Šajánka so sídlom v Senici o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávnenej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava (žalobkyne) proti povinnému: B. C., bytom B. XXX/XX, C. Teplice, pre vymoženie 12.840,00 Sk (426,21 €), istiny s príslušenstvom a trov exekúcie. Spisová značka súdneho exekútora bola EX 592/2006.

Okresný súd Trenčín dňa 21.12.2006 poveril v zmysle § 45 ods. 1 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "Exekučný poriadok") vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s., so sídlom Bratislava, Trnavská cesta 70, číslo konania Rozhodcovský rozs. sp. zn. SR 1310/06 zo dňa 03.05.2006, vo veci oprávnenej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava, proti povinnému: B. C., bytom B. XXX/XX, C. C., na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť sumu 12.840,00 Sk (426,21 €) s úrokom z omeškania 0,25% denne zo sumy 12.600,00 Sk (418,24 €) od 27.01.2006

do zaplataenia, trovami predchádzajúceho konania vo výške 3.950,00 Sk (131,12 €) a trovami exekúcie súdneho exekútora JUDr. Pavla Šajánka, so sídlom exekútorského úradu Hurbanova 528, Senica. Uvedenému povereniu bolo pridelené číslo: XXXX*XXXXXX.

Následne dňa 06.09.2010 bol Okresnému súdu Trenčín doručený návrh oprávnenej (žalobkyne) na zmenu exekútora na súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom exekútorského úradu Záhradnícka 62, Bratislava.

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 22.09.2011 č. k. 59Er/1998/2006-14 vyhovel podanému návrhu oprávnenej (žalobkyne) a poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého.

Odo dňa doručenia návrhu na zmenu exekútora (06.09.2010) do vydania predmetného uznesenia exekučného súdu vrátane a po odpočítaní 30-dňovej zákonnej lehoty uplynula doba 351 dní.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 veta prvá a druhá pred bodkočiarkou Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b/ závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného v čase podania predmetného návrhu (t.j. od 01.06.2010) oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Žalobkyňa v žalobe poukazovala na to, že v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia takéhoto návrhu. V predmetnej veci žalobkyňa odôvodňovala nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o jej návrhu na zmenu exekútora a v bezdôvodnej nečinnosti (zbytočnými prietťahmi) v konaní, keď exekučný súd konal nesústredene a rozhodnutie vydal až po veľmi dlhej dobe (v žalobe bola táto doba nečinnosti ďalej spresnená na 385 dní).

Súd, viazaný dispozičnou zásadou, konkrétne žalobou (§ 153 ods. 2 O.s.p.), žalobnými tvrdeniami (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a inými tvrdeniami (§ 101 ods. 1 O.s.p.) o právne významných skutočnostiach, z ktorých žalobkyňa vyvodzovala uplatnený nárok, dospel po vyhodnotení vykonaného dokazovania k záveru, že nie je právne dôvodné priznať uplatňované peňažné plnenie (majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu) na žalobkyňou tvrdenom skutkovom základe.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie 3 základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Nesprávny úradný postup je definovaný v ustanovení § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. a podľa konkrétnych okolností bolo potrebné správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup smeroval.

Je nepochybné, že exekučný súd v konaní pod sp. zn. 59Er/1998/2006 bol povinný rozhodnúť o návrhu oprávnenej (žalobkyne) na zmenu exekútora v lehote 30 dní od doručenia návrhu, teda od 06.09.2010, a napriek tomu súd o tomto návrhu rozhodol až dňa 22.09.2011. Bolo teda nesprávne tvrdenie žalobkyne, že došlo k omeškaniu 385 dní. K tomu súd nutne poznamenáva, že žalobkyňa v žalobe výslovne poukázala len na tie skutočnosti, že návrhu na zmenu exekútora spísala dňa 02.09.2010 a exekučný súd rozhodol o tomto návrhu dňa 22.09.2011, pričom o celom priebehu skutkového deja sa dozvedela až doručením tohto uznesenia. Návrh na zmenu exekútora však žalobkyňa exekučnému súdu doručila až dňa 06.09.2010.

V posudzovanom prípade je azda tou najvýznamnejšou skutočnosťou to, že žalobkyňa v období september a november 2010 iniciovala značne vysoký počet podaných návrhov na zmenu exekútora v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Trenčín. Zo záverov uvedených v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 520/2012 vyplýva, že Ústavný súd SR konštantne judikuje, že zaťaženosť súdov, nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd, resp. štát, zodpovednosti za zbytočné prietťahy v konaní. Prietťahy by mohli byť takto ospravedliteľné len na krátky čas a len v tom prípade, že by sa prijali adekvátne opatrenia na riešenie situácie. Ústavný súd však konštatuje, že dávnu judikatúru vytvoril po vzore Európskeho súdu pre ľudského práva na ochranu práva na konanie bez zbytočných prietťahov v takpovediac nehromadných veciach. Nešlo teda o situácie, keď jeden navrhovateľ stovkami až tisíckami svojich podaní prispel k zaťaženosti súdu a týmto k dlhšej dobe rozhodovania. V prípadoch, keď jediná spoločnosť iniciovala konanie v stovkách až tisíckach typov o obdobných veciach, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prietťahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Túto skutočnosť je teda potrebné zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci, o ktorej súd koná a kritériá správania žalobkyne ako účastníka súdneho konania. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri, resp. štyri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníkov súdneho konania (2), postup samotného súdu (3) a význam veci pre účastníka (4). In concreto tak ústavný súd túto skutočnosť musel zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci/vecí (referenčným vzťahom na špecifika prípadov nie je jedna vec sťažovateľky, ale jej typovo rovnaké veci pred konkrétnym súdom), o ktorej/ktorých súd koná, a kritéria správania sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. Povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní sťažovateľky ipso facto zvyšuje faktickú zložitosť veci/vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania sťažovateľky. V takýchto prípadoch je možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Je možné konštatovať že povinnosťou súdu je vysporiadať sa so všetkými návrhmi žalobkyne, čo sa nevyhnutne dostalo do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prietťahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných

konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. V rámci kritérií a významu veci pre žalobkyňu je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor či spor pre žalobcu inak existenčný.

Súd poukazuje na to, že nie každý prieťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný. Ústavný súd SR vyslovil názor, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (IV. ÚS 471/2012). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012). Ústavný súd tiež uviedol, že pojem "zbytočné prieťahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne pojem v "primeranej lehote" obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 70/02).

Vzhľadom k vyššie uvedenému súd dospel k záveru, že postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v prieťahoch v konaní. Ak tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu nebol naplnený, tak žalobkyňi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu.

Pokiaľ chyba nesprávny úradný postup, je bez právneho významu preskúmať ostatné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorými sú vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Len na okraj preto súd len poznamenáva, že žalobkyňa tiež nepreukázala vznik škody (majetkovej ujmy), keď vyúčtované režijné náklady nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť žalobkyne, ktorá je podnikateľským subjektom, a preto náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu jej obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Podnikateľ musí znášať aj podnikateľské riziko, ktorým môže byť nepochybne aj ekonomický neúspech obchodných prípadov. Z povahy a účelu ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného v čase podania predmetného návrhu je nepochybné, že aj keď nebola dodržaná zákonom stanovená lehota na vydanie rozhodnutia o zmene exekútora, nemohla žalobkyňi vzniknúť žiadna škoda, pretože všetky potrebné úkony v rámci exekučného konania mal vykonávať pôvodne poverený exekútor. Žalobkyňa nepreukázala ani splnenie zákonných podmienok podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. V žalobe totiž vychádzala len z predpokladov, nepredložila žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnila, aká nemajetková (morálna) ujma jej vznikla, vzhľadom na subjekt žalobkyne, ktorý je právnickou osobou, neozrejmila závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Je tiež nepochybné, že žalobkyňa naďalej vykonáva svoju podnikateľskú činnosť. Súd zdôrazňuje, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie a pod. sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže náhradu si uplatňuje právnická osoba (pozri rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011). Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa ako podnikateľský subjekt uzatvára obdobné zmluvy s množstvom dlžníkov - spotrebiteľov. Z činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré žalobkyňa ako nebankový subjekt poskytla, ako i výška zmluvných úrokov, pokút a pod. Príjmy žalobkyne z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na žalobkyňu a jej ďalšiu existenciu. Súd tiež nezistil, že by v danej exekučnej veci žalobkyňa chcela zvrátiť ten stav, v ktorom pocitovala neistotu, frustráciu a pod. Toto je taktiež jeden z aspektov, na ktorý musí súd prihliadať. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prieťahmi. Žalobkyňa nepreukázala, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených prieťahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody.

Vzhľadom k vyššie uvedenému súd považoval žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní toho, kto neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané (resp. toho, kto neuniesol dôkazné bremeno). Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.).

Pokiaľ ide návrh žalobkyne na vykonanie listinného dôkazu - znaleckého posudku na preukázanie výšky škody, ktorý dňa 11.06.2014 predložil súdu prostredníctvom súdnej správy (Spr 703/2014), súd tento dôkaz v konaní nevykonal, nakoľko z výsledkov dokazovania mal dostatok podkladov pre meritórne rozhodnutie a tiež s poukazom, že do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré účastník konania pred súdom navrhol, nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdom v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia o veci súdu umožňuje vykonať len dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Navyše znalecký posudok by mal preukázať správnosť skutkových tvrdení žalobkyne a nemôže ich nahrádzať. Tvrdenia žalobkyne o škode sú všeobecné po skutkovej stránke, sú vyjadrené len výslednou sumou, bez skutkovej a matematickej špecifikácie. Neexistujúce všeobecné tvrdenia preto nemožno znalecky ani inak preskúmať. Už v čase podania žaloby bolo povinnosťou žalobkyne produkovať všetky tvrdenia a dôkazy (§ 79 ods. 1, ods. 2 O.s.p.).

Ak žalobkyňa ďalej žiadala o vydanie medzitýmneho rozsudku, je potrebné zo strany súdu poznamenať, že súdne rozhodnutie predstavuje základný procesný úkon súdu, postavený na ústavnoprávnom princípe rozhodovacieho oprávnenia súdu autoritatívne určiť, čo je v danom konkrétnom prípade právo a ako sa subjekty práva majú správať. Rozsudkom rozhoduje súd o veci samej a o celej prejednávanej veci (§ 152 ods. 1 veta prvá a ods. 2 veta prvá O.s.p.), t.j. v prejednávanej veci na základe predmetu konania o náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Nemožno teda pripustiť úvahu súdu v prejednávanej veci o vydaní len čiastočného rozsudku ako určitej výnimky zo zásady povinného vyčerpania celého predmetu konania tak, ako je pravidlo obsiahnuté v druhej vete ustanovenia § 152 ods. 2 O.s.p.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania žalovanej, je potrebné poznamenať, že súd skúma premlčanie len u existujúceho nároku a v danom prípade nárok žalobkyne na náhradu škody nebol preukázaný. Preto súd na námietku premlčania žalovanej neprihliadal.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. súd úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyni, pretože žiadnu nevyčísliť a z obsahu spisu jej žiadne trovy konania ani nevyplynuli (výrok II.).

Podľa § 224 ods. 1, ods. 3 O.s.p. (s prihliadnutím na § 151 ods. 1, ods. 2 O.s.p.) v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni nepriznal súd náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej, pretože žiadnu nevyčísliť a z obsahu spisu jej žiadne trovy odvolacieho konania nevyplynuli (výrok III.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v počte 2 rovnopisov. Ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 a § 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, možno odôvodniť tým, že:

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
- rozhodol vylúčený sudca
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhované dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť v konaní preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej)
- odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, § 205a ods. 1, § 221 ods. 1 O.s.p.).